

[Gade]

bl.a. diskutere, om vi skal gå videre, og dér forstod jeg, at Venstre har haft nogle bekymringer. Det glæder mig, at disse bekymringer har man ædt, og at man godt vil være med til, at vi går det her skridt fremad, og det er derfor, jeg synes, fru Hanne Severinsen i dag skulle være stolt og ranke ryggen i stedet for at være lidt bekymret for, at vi går det skridt videre.

Aage Brusgaard (FP):

Jeg vil starte med at rette en lille fejl, jeg kom til at begå, da jeg var heroppe for at begrundede, at vi stemmer imod den foreslåede dagsorden. Jeg kom vist til at sige, at udgifterne vil stige med 4 mio. kr. de næste år, men det er altså 4 mia. kr., det drejer sig om.

Jeg vil også godt ytre min glæde over det sprog, der har været ført i debatten. Nu har vi foreløbig hørt tre ordførere, de er enige om den foreslåede dagsorden, men ordvalgene i deres ordførertaler har været meget, meget forskellige, og min tale vil nok også være anderledes igen.

Efter FN's første miljøkonference i Stockholm i 1972 blev der etableret miljøministerier verden over. Det skete ud fra en erkendelse af, at miljøproblemerne var blevet mere påtrængende og mere synlige, og at der var behov for en koordinerende indsats på det nationale plan.

På FN's anden miljøkonference i Rio de Janeiro i begyndelsen af juni 1992 var ambitionsniveauet skruet endnu højere op. Nu var målet ikke kun at konsolidere de nationale miljøministeriers politiske indsats, Riokonferencen stræbte ligefrem efter at opnå en global koordination af de enkelte landes nationale initiativer. Intentionerne var egentlig ganske klare, og selv om konferencedeltagerne behandlede mange emner, kan man dog opstille fire afgørende hovedpunkter, som jeg skal komme ind på her.

Punkt 1 er Riodeklarationen, som fastlægger de grundlæggende principper for det internationale miljø samarbejde. Punkt 2 er handlingsplanen Agenda 21, som er en køreplan på ca. 700 sider for miljøudviklingen i det 21. århundrede. Punkt 3 er Klimakonventionen, der behandler spørgsmålet om fastfrysning af udslippet af de såkaldte drivhusgasser, og endelig er punkt 4 Konventionen om Biologisk Mangfoldighed, der forpligter ulandene til at etable-

re naturbeskyttelsesprogrammer. Det er disse fire hovedpunkter, vi skal diskutere her i dag, og jeg vil på forhånd sige, at Fremskridtspartiet godt kunne ønske en lidt mere dybtgående diskussion om disse temaer.

Jeg vil så knytte nogle kommentarer til tingene og starte med Riodeklarationen. Riodeklarationen indeholder 27 principper, der tilsammen skal udgøre grundlaget for FN's fortsatte miljø- og udviklingsarbejde. Fremskridtspartiet er grundlæggende enig i disse principper, og vi må tro, at det også er tilfældet for Tingets øvrige partier. Principperne er nemlig formuleret på en sådan måde, at de umiddelbart virker indlysende, sproget er holdt i en tone, der faktisk gør det umuligt at være uenig. Hvem kan f.eks. ikke anerkende udtrykket bæredygtig udvikling? Det kan vel alle. En socialist ville acceptere det, fordi det for ham betyder et farvel til den kapitalistiske produktionsmodel. En liberalist ville omvendt også acceptere det, fordi det for ham må betyde et farvel til planøkonomien. Uanset hvilket ideologisk udgangspunkt man har, ville disse overfladiske principper kunne fortolkes i overensstemmelse med ens egne politiske synspunkter.

Men studerer man de enkelte principper mere indgående, ser man tydeligt, at det er muligt at påvise, at statsstyring har ført til meget store miljøødelæggelser kloden over, og at der er mange eksempler på, at markedsøkonomien er den bedste garanti for bevarelsen af vores miljø. Riodeklarationen indeholder desværre ikke en opbakning af markedsøkonomien, deklARATIONEN er blot en videreførelse af den traditionelle socialistiske opfattelse, at statsstyring er det bedste redskab for en effektiv miljøforbedring.

Jeg vil herefter gå til skoverklæringen, Agenda 21. Regeringen tilkendegav forud for Riokonferencen, at den ønskede at styrke den danske miljøindsats på internationalt plan, og et af de områder, som regeringen tillagde størst betydning, var bestræbelsen på at bevare de tropiske skove. I Fremskridtspartiet erkender vi, at regnskovens fortsatte eksistens er af global betydning, og vi erkender også, at rovdriften på regnskovene ikke kan fortsætte. Men løsningen ligger ikke i brugen af stadig flere statsindgreb, tværtimod.

Under min deltagelse i Riokonferencen fik jeg bekræftet mindst to ting: For det første at